

Teresa Berdagué
Lluís Carbó
Elena Cuxart
Mercedes de Haro

Anna Roig
Carme H. Santamaria
José R. Valentines
Mireia Vancells

GIVE ME FIVE

*Vuit històries nascudes d'un taller d'escriptura
del Pep Bras*

Give me five: Vuit històries nascudes d'un taller d'escriptura del Pep Bras
Biblioteca Martí Rosselló i Lloveras
Juny 2020

sumari

Pròleg de Pep Bras.....	4
El somni de la Júlia. Teresa Berdagué.....	5
Mi mejor amigo. Lluís Carbó Martí.....	7
Dues versions. Elena Cuxart Soriano.....	16
El pis. Mercedes de Haro.....	21
Converses filològiques. Anna Roig Orriols.....	24
El conill de peluix. Carme H. Santamaria.....	27
Habitación 107. José Ramón Valentines.....	33
En John del bar. Mireia Vancells.....	38

Pròleg

L'any 2019 la Biblioteca Martí Rosselló de Premià de Mar em va convidar a organitzar un taller literari els tres primers dijous de maig. Vaig demanar com a premissa que els alumnes portessin cinc línies escrites de casa. Podia ser una idea argumental, una frase, un diàleg, una imatge de l'últim somni que els havia impactat... L'única condició era que fossin cinc línies, ni quatre ni tres.

D'aquí el títol del taller: "Give me five". Es tractava d'escriure històries curtes a partir d'aquella idea, d'aquella frase, d'aquella imatge embrionària. L'experiència va superar les meves expectatives. Hauríeu d'haver vist amb quina passió es comentava cada argument, com se celebraven els encerts, com es reien els passatges humorístics.

El que llegireu ara és un tast del que va succeir entre les quatre parets de la Biblioteca aquell mes de maig del 2019. Que un autor o autora (professional o no) aconseguixi contar-nos una història interessant a partir de cinc línies ja em sembla complicat. Que, a més, ho faci en tres setmanes i sense parar de sotmetre's al judici dels seus companys de viatge només es pot definir amb una paraula: miracle.

Disfruteu-lo.

Pep Bras

El somni de la Júlia

Teresa Berdagué

La Júlia és una nena que té 12 anys. Treu molt bones notes de totes les assignatures però les matemàtiques l'avorreixen i s'hi hauria d'esforçar més. S'ha passat el diumenge estudiant perquè demà té una prova, a veure com li anirà. Està molt cansada i se li estan tancant els ulls.

És molt aviat al matí i fa un dia ventós però, tot i així, surt a passejar una estona. Per la llunyania ve un home, alt i molt prim. Vesteix una americana i uns pantalons. El fons és blanc i fa uns quadrats i rectangles de tots els colors (verd, negre, gris, groc, carbassa), una camisa blanca amb uns botons negres, sabates negres i un abric blau clar. Per acabar d'arrodonir-ho porta un barret en forma de cotxe, gris i vermell. De mica en mica se li acostava fins arribar on és ella. La Júlia se'l mira i li diu que mai havia vist un home vestit d'una manera tan estrofolària. Li pregunta què porta dins la capseta. L'home li diu que són records i alguna cosa més.

—Com que m'inspires confiança t'ho explicaré.

El meu nom és Carlos, diu. Encara que no t'ho sembli soc un home més jove del que aparento, ja que tinc 30 anys. Em veus vestit així perquè no m'agrada el meu físic, ni la meua cara ni el meu cos. A vegades penso que no soc d'aquest món. M'entristeix mirar-me al mirall, i quan vaig pel carrer, la gent em mira de dalt a baix, com si fos qui sap què. Per això vaig vestit així i he pres la determinació que si es fixen amb mi, és per la manera de vestir, no pel meu físic. Els trets més característics de la meua cara són els ulls grossos, d'un negre molt intens però molt junts. El nas, d'una mida important, amb uns narius amples, i les orelles més aviat petites, separades del cap. El color de la pell és fosc.

Fa uns mesos vaig decidir saber quins són els meus orígens. Així que vaig anar a una fundació de bioètica. He pogut accedir al meu expedient, a conèixer les meves dades i a saber què hi havia dins la caixeta. També he volgut esbrinar les dades de localització i dels professionals que hi han intervingut. Quan ja me'n vaig em diuen que no em deixi el sobre. M'assec

en un banc i veig que hi ha una capseta, l'obro i hi ha una anell i una xapa d'or on hi figura el nom del meu pare i la meva mare. Ara acabo de saber qui soc. Els meus pares es deien Antònia i Ignacio. Eren de Hanga Roa, capital de Rapa Nui (Illa de Pasqua), ubicada a la Polinèsia i pertany a Xile. Es diu que els habitants provenen d'una barreja dels neandertals i de *l'homo sapiens*. En un dels informes posa que un dels volcans va entrar en erupció, els meus pares no es van poder salvar, ja que vivien en un poblet molt a prop, i algú em va deixar en un bosc al costat d'un riu.

Llavors em va recollir una parella jove que és l'única família que tinc. Han passat els anys, els meus pares adoptius m'han tractat sempre molt bé. Em van preguntar què volia estudiar i com que m'agrada el bricolatge i la fusta vaig triar una formació per ser fuster i més tard una especialització com a restaurador de mobles. Fent aquest ofici em guanyo força bé la vida.

La Júlia de sobte sent una música. És el veí del costat, que com sempre no sap graduar la ràdio per escoltar-la sense molestar els veïns.

Els meus pares ja no saben com dir-li però no hi ha res a fer!!

Perquè és el meu veí.

I ara comprenc que jo soc la Júlia.

Em dutxo, em vesteixo i cap a fer la prova de la meva assignatura preferida!!!

Mi mejor amigo

Lluís Carbó Martí

Mi mejor amigo

Algo le pasaba a Bobby. No es que antes fuera un perro muy normal, ni mucho menos. No pertenecía a ninguna raza concreta, era un cruce de unos cuantos miles de perros y la gran mayoría de ellos seguro que eran como él; sin raza alguna. En cuanto a su apariencia había sido bastante agraciado, podríamos decir que era la de un señor perro sabueso, de gran papada, de color blanco y arena y de orejas caídas.

El timbre

Cuando alguien llamaba al timbre, automáticamente empezaba a ladrar como un poseso. Sus ladridos eran rápidos, finos, agudos y de una gran potencia. Con facilidad penetraban hasta las entrañas de tu mente y en la del visitante que había llamado. Éste, si no conocía a Bobby, se hacía la idea que detrás de la puerta se encontraba el típico pequinés de mierda neurótico e insaciable. Se arrepentía de haber presionado el timbre y se compadecía de los amos de ese perro y de los vecinos que tenían que aguantarlo.

Cuando se abría la puerta, la reacción siempre era la misma. Bobby dejaba de ladrar y se quedaba a mi lado quieto, con cara de Póker. La gente no relacionaba los agudos y locos ladridos que habían oído, con un perro como Bobby, de un metro de altura y con aspecto de todo un Sr. Sabueso. La gran mayoría, al abrirse la puerta, lo que hacían era mirar entre Bobby y yo, para ver donde se encontraba el loco del pequinés.

La alimentación

Con la comida también era bastante particular. Él sabía cuándo llegaba el momento del día en que yo me levantaba del sofá y le llenaba su gran plato plateado de la mejor carne enlatada para perros y reabastecía de agua su otro plato. Ni se inmutaba, seguía haciendo lo que estuviese haciendo en ese momento. Yo me volvía a sentar en el sofá y entonces él, poco a poco, de forma disimulada se iba acercando a su comida. Antes de empezar a

comer, miraba su plato y luego me miraba a mí. Si yo le miraba, él no comía, era como si le diese vergüenza comer mientras yo lo miraba. *Esto es algo que no he entendido nunca, mear en la calle delante de todo el mundo, nunca le ha representado ningún problema.* En fin. Cuando yo apartaba la mirada, parecía que, en la habitación, en lugar de haber un perro de ladrido amenerado, se encontraba el padre de todos los Tiranosaurio Rex. Un fuerte y grabe sonido gutural al tragar la comida invadía no solo la habitación si no todo el piso. La fuerza y energía con la que investía el plato hacía que éste fuera resbalando por toda la habitación y algunas veces incluso había llegado hasta el otro extremo del piso. Ahora sí, cuando terminaba de comer, retiraba lentamente su morro del plato y ponía su mejor cara de Sr. Sabueso. Tan solo le faltaba sacarse un pañuelo y limpiarse la comisura de los labios.

No sé qué pensarían los vecinos de este sonido. Los que conocían a Bobby por sus ladridos, seguramente se imaginarían que el responsable de este sonido no podía ser él, por lo tanto, tal vez se pensaban que el responsable era yo... no lo sé.

La información

Otro aspecto particular de Bobby era como recababa información de sus colegas de la misma especie e incluso de mi propia especie, me explico: lo normal entre los perros es que se huelan el culo entre ellos. Leí en un artículo que los perros tienen dos glándulas en el ano. Éstas contienen ciertos elementos químicos que, al ser olfateadas por otro perro, éste identifica cierta información fundamental, como si el perro es hembra o macho, el temperamento, si tiene alguna enfermedad o no, si es sociable o no, etc. Si os habéis fijado, esta curiosa acción; “curiosa” por la ubicación de las glándulas, los perros la acostumbran a realizar de manera sutil, se acercan con cautela a la parte trasera del otro perro, (incluso yo diría que se acercan con respeto), hacen un pequeño movimiento de cuello, y olfatean durante un segundo o dos, a más o menos un centímetro de distancia sin llegar a tocar el ano del otro perro. Con este simple gesto ya han captado la información fundamental. Bobby, o bien no tienen olfato, o bien cree que las glándulas anales están cerca de los pulmones, o no se conforma solo con la información fundamental. Bobby apoya su morro en el culo del otro perro y lo mueve insistentemente. Más que captar la información del otro perro con un sutil olfateo, parece que le esté comiendo

las glándulas repletas de información. Y lo mejor de todo, es que este ritual, no solo lo hace a los colegas de su especie, también se lo hace con mi especie, mis invitados, amigos y familiares. Pero tiene memoria, eso sí, a casi todas aquellas personas o perros a los que ya les ha “olido” el culo alguna vez, no se lo vuelve a oler nunca más.

Los síntomas

Este era mi Bobby, activo, divertido y muy suyo hasta este fin de semana.

Me pedí una pizza. A los veinte minutos llamaron a la puerta, me levanté, atendí al pizzero y regresé al sofá. Bobby me había acompañado todo el rato y no había realizado ningún ladrido. Ese fue el primer síntoma. Mi timbre siempre iba acompañado de los hirientes ladridos de Bobby.

Llegó la hora de comer, me levanté del sofá, me siguió, cosa que nunca hacía, le llené el plato de comida, regresé al sofá y él estuvo todo el rato conmigo. Como es tan particular con la comida, pensé que tal vez se la comería luego, por la noche. Pero no.

Estuvo todo el fin de semana así. Alguna cosa sí que comió, pero poco y sin su ímpetu característico. Se le notaba triste, cansado y todo el rato a mi lado.

El lunes por la mañana Bobby quería salir conmigo a la calle. Pensé que estaba desorientado, tenía que irme a trabajar. Nunca habíamos tenido ningún problema con los días laborables. Con esfuerzo conseguí cerrar la puerta y dejar a Bobby encerrado en casa. Entonces pasó algo que no me esperaba. Empezó a llorar. ¡Y como lloraba! Con el mismo tono agudo y repelente de sus ladridos, pero sin fuerza alguna, era un pequeño y largo aullido que se ubicaba en mi interior y hacía sentirme culpable. No podía irme y dejarlo en ese estado, era como abandonarlo. Entré de nuevo en casa e intenté tranquilizarlo, lo conseguí, pero cuando hice de nuevo el intento de irme, empezó con ese aullido, inédito hasta entonces. Era un hechizo que me apenaba e impedía que lo abandonase en casa. Llamé al trabajo y me excusé, no podía ir a trabajar. ¿Qué le pasaba a mi Bobby?

Neblina

Ese mismo lunes decidí salir a dar un paseo, a ver si así conseguía ensalzar el ánimo de Bobby. Estuvimos andando un buen rato, sin tirones, sin intentos de cambios de sentido, nada normal en Bobby. Cuando salíamos a pasear siempre era él el que intentaba dominar la situación. Entonces vi la luz, lo que creí que sería la solución. Por el otro lado de la calle se acercaba Sonia con su perrita Neblina. Ésta había sido siempre el gran deseo de Bobby, le volvía loco. Era una perra de pura raza Caniche. Sonia la llevaba con asiduidad a concursos de belleza y siempre la tenía muy arreglada. Neblina llevaba el pelo de la cabeza a lo afro y en medio un lacito de color de rosa. La mitad de su cuerpo completamente rapado y en sus cuatro patas le habían dejado crecer también el pelo a lo afro, parecía que llevase un calentador de bailarina en cada una de sus patas. Para Bobby era una especie de Marilyn Monroe. Cuando la veía, perdía los papeles, era la única perra que siempre que nos la cruzábamos por la calle, él tenía que realizarle su particular ritual de olfatearle el culo, no era que no recordase la información fundamental de Neblina, era porque le encantaba apoyar su morro en las cuidadas nalgas de Neblina. La verdad es que yo con Sonia también perdía los papeles, era preciosa, pero yo no podía realizarle a Sonia el ritual del culo. Seguro que me llevaría un guantazo. Al verlas, Bobby no realizó ningún ademán de querer ir hacia Neblina. Fui yo el que agarré la correa y crucé la calle. Nada, Bobby ni se inmutó. Incluso Sonia me pregunto por él extrañada.

—¿Qué le pasa?

—No lo sé, desde el viernes que esta raro, como triste. Hoy no he podido ni ir a trabajar, se ha puesto a llorar. ¡Nunca había oído llorar a Bobby!

Neblina normalmente se hacía la estirada con Bobby. Para que éste le pudiera oler el culo, tenía que realizar al menos dos o tres vueltas alrededor de ella. Ésta debió notar la tristeza o preocupación de Bobby y encaró sus nalgas hacía él. ¡Le estaba ofreciendo que le oliese el culo! Nada. Bobby ni se inmutó ¿Qué tendría mi perro? Creo que Neblina se fue también preocupada a casa. ¿Cuántas veces habría ofrecido sus delicadas y repeinadas nalgas con sus dos glándulas informativas a algún perro y éste las había rechazado? Imagino que nunca.

El psicólogo

El martes por la mañana intenté ir a trabajar, pero Bobby empezó a llorar de nuevo.

Llamé al trabajo excusándome y seguidamente entré en internet, tenía que encontrar una solución o una causa de lo que le estaba sucediendo a Bobby. Abrí el buscador y tecleé, “Perro depresivo”, y en primera posición me pareció el anuncio de un psicólogo especializado en perros. Lo llamé y conseguí cerrar una visita para esa misma tarde.

La idea me fascinaba. ¿Un psicólogo para perros? Para mí era algo misterioso. Pero si existían psicólogos para perros, seguro que sabrían tratar la pena que había invadido al mío.

Entramos en la consulta. Una recepción presidía la entrada, detrás de ésta una chica amante de los animales se levantó de su asiento, dio la vuelta a la recepción y en lugar de hablar conmigo empezó a acariciar y hablar directamente con Bobby.

—¿Qué le pasa a este chico? —acariciándole la papada —¿qué guapo eres? ¿Cómo te llamas?

—Bobby—respondí yo

—Bobby, yo soy Samanta. Que nombre tan bonito tienes—seguía hablándole únicamente al perro—Bobby ¿qué edad tienes?

—Ahora tendrá unos tres años—respondí

—¿Tres años? Eres un perro muy joven y guapo. Seguro que muchas perritas van detrás tuyo.

—Bueno acostumbraba a ser él el que perseguía, pero ahora...

—Ah! —dijo Samanta—¿tienes un problema de erección? —acariciándole la barriga cerca de su entrepierna.

¿De erección? ¿Pero esta Samanta de donde ha salido?, pensé.

—No no —respondí rápidamente—lleva unos cuatro, cinco días muy triste y sin ganas de hacer nada.

—Vaya, pobrecito—dirigiéndose a Bobby. Seguidamente sacó un papel de debajo la recepción y nos abrió la ficha. —Pasad a la sala de espera y ahora en breve os llamaré.

El primer contacto con Samanta no me dio muy buena espina. Tenía curiosidad por ver si a la hora de pagar la consulta se dirigía también únicamente a Bobby.

En la sala de espera había unas seis sillas espaciadas. Imagino que para poder ubicar las mascotas. De las seis sillas estaban ocupadas dos. Una señora con una gran jaula para pájaros y en su interior había encerrado un Chihuahua rabioso que no paraba de ladrar y darse golpes contra la misma jaula. Ese perro emanaba odio, rabia. Parecía el perro del mismísimo diablo. En la sala no se podía ni hablar del escándalo que hacía el Chihuahua del infierno. Al otro lado de la sala un señor mayor, con un Rottweiler a sus pies durmiendo. No se podía casi oír, pero entre ladrido y ladrido del Chihuahua se podía escuchar los ronquidos del Rottweiler. ¿Cómo podía dormir con el Chihuahua desgarrándose las cuerdas vocales?

—¿Rambo? — Samanta dirigiéndose a la sala por el nombre del perro.

El señor mayor se levantó de la silla y con esfuerzo fue arrastrando por el suelo de la sala a Rambo hasta que consiguió introducirlo en la sala del psicólogo. Al momento volvió a salir y Rambo se quedó dentro, solo, con el psicólogo. ¿Qué raro no? ¿qué debería hacer el psicólogo a solas con Rambo? Al cabo de un rato Samanta se volvió a dirigir a la sala...

—¿Rambo?

El dueño de éste se levantó, entró en la sala del psicólogo y salió con Rambo despierto, andando...

—¿Chispita? — Samanta llamó al siguiente cliente. El Chihuahua asesino, se llamaba chispita

Su dueña se levantó y cogió con cuidado la jaula donde tenía encerrado a su Chihuahua. Mientras levantaba la jaula los gritos y ladridos se intensificaron, sus ojos insertados de odio y sangre se clavaban en mí y en el pobre Bobby. Con cada ladrido salpicaba toda la sala de babas. De tanto ladrar se había quedado ronca y parecía que en lugar de ladrar gritase. En cada uno de esos gritos estaba implícito un “¡os voy a matar a todos hijos de puta! ¡La madre que os parió cabrones! ¡soltadme! Gracias a Dios, la puerta se cerró. Silencio, tranquilidad. Al rato se abrió de nuevo la puerta, Bobby y yo nos convulsionamos creyendo que volvía Chispita, pero no, era solo su dueña.

¿Qué coño hacia el psicólogo quedándose a solas con los perros? ¿les hablaba? ¿Les cantaba una canción? -. Al rato:

—¿Chispita? —de nuevo Samanta.

La dueña de Chispita se levantó, entró con el psicólogo y volvió a salir con la jaula y con Chispita en su interior dormida, al menos eso parecía, reinaba el silencio. Lo primero que me vino a la cabeza fue que el psicólogo le debió dar un buen martillazo a la cabeza. La dueña estaba llorando; imagino que de la emoción de ver a Chispita callada.

—¿Boby?

Era nuestro turno. Entramos los dos en la sala del psicólogo. Era una sala extraña, amplia, había un espacio que simulaba un pequeño jardín de una casa, césped artificial y una casita para perros. Una vaya separaba este espacio, de la mesa del psicólogo.

El psicólogo era un señor de unos cincuenta años, con una gran melena recogida con una goma en forma de cola.

—Bien. Samanta me ha comentado que estas un poco triste y que no tienes ganas de hacer el amor ¿es así? – el psicólogo dirigiéndose a Bobby

—Bueno, la verdad es que está raro con todo, está como triste— No entendí la explicación que Samanta le había dado al psicólogo.

—Dile a tu amo que salga un momento de la sala de espera y ahora en un ratito lo llamaremos —dirigiéndose a Bobby.

Me dirigí hacia la puerta para salir, pero entonces Bobby vino conmigo. El psicólogo intento distraerlo con una pelota, un hueso, un sonajero, con comida, nada, no hubo manera. Bobby no quería dejarme salir si no era con él.

—Vaya, veo que está triste y se desvive por usted

—Sí, bueno, la verdad es que está todo el rato a mi lado y triste, pero no puedo ni ir a trabajar, en cuanto salgo por la puerta se pone a llorar y no puedo dejarlo.

—El perro está triste por usted, y se desvive por su amo, usted.

—Bueno en estos últimos días casi soy yo que me he desvivido por él.

—¿Le preocupa?

—Sí, claro.

—Igual que él se preocupa por usted. ¿Está usted triste por algo? ¿algún desengaño? ¿problemas en el trabajo?

—No, no, todo está como siempre.

—Vaya al médico y hágase un chequeo, a veces los perros detectan enfermedades que nosotros no nos damos cuenta de que las tenemos.

—Pero quiere decir que...

—Créame, hágase un chequeo, vamos a ver que le dice el médico. Y en todo caso descartaremos esta opción. Igualmente, nosotros le haremos un análisis a Bobby para ver que estos sean correctos. También podría ser que por una mala alimentación se encontrase en este estado.

El final

Salimos de la consulta, ésta daba a la carretera principal que cruzaba el pueblo. Comunicaba entre sí a los pueblos colindantes, esto representaba un continuo ir y venir de coches. No era un lugar para pasear, el ruido y el ambiente de los coches no era muy agradable.

Acaricié a Bobby, el psicólogo me había dado un poco de luz y tal vez la solución de la tristeza y preocupación de Bobby. Estos animales no dejaban de sorprenderme, “el mejor amigo del hombre” dicen. Creo que es cierto y recíproco, yo soy su amo a la vista de la gente, pero en verdad soy su mejor amigo.

Un extraño hormigueo me embriagó los brazos. Me costaba horrores andar, pude realizar uno, dos, hasta tres pasos, pero el cuarto era imposible. Mis piernas no respondían, caí de rodillas, una gran presión en mi pecho y en la espalda me impedía volver a llenar mis pulmones de aire. No podía hacer nada. Ordenaba y daba instrucciones a mi cerebro de coger aire, pero no había manera. Bobby empezó a ladrar como siempre antes lo había hecho y con más energía que nunca, miró a un lado y a otro. No había nadie a quien pudiese llamar la atención para pedir ayuda. Salió corriendo hacia la primera esquina que encontró, pero no había nadie. Mi imposibilidad de tomar aire me hizo ser consciente de que todo terminaba. Miré a Bobby, realmente era el mejor amigo que había tenido, fiel hasta la muerte. Ahora no lo veía triste, lo veía desesperado, no podía llamar la atención de nadie. Caí al suelo de cara. Llevaba ya un buen rato sin respirar, los pulmones no

me obedecían, recuerdo que me extrañó que estando tanto tiempo sin respirar siguiese aun consciente. Bobby me agarró de la manga e intentó levantarme, sin éxito, buscaba una posible reacción por mi parte, pero yo no podía, estaba vencido. Cerré los ojos y me fui, abandoné mi cuerpo. Bobby desesperado, tan solo se le ocurrió una forma de llamar la atención, saltar a la carretera. Uno de los coches golpeó a Bobby en la cabeza matándolo en el acto. La carretera se bloqueó, los coches se detuvieron para ver que había sucedido, y allí encontraron dos cadáveres, el de mi mejor amigo y el mío.

Ahora estamos los dos aquí en el cielo. No esta mal, distinto. Bobby sigue con su ritual de oler los culos. A los ángeles no les gusta mucho que alguien se entretenga tanto en sus partes traseras.

Dues versions

Elena Cuxart Soriano

La meva amiga

- Ostres mare! No et creuràs el que m’ha passat avui. Recordes la Laura?
- Encara et veus amb la Laura, la impresentable?
- No. Però avui ens hem trobat a Barcelona i m’ha portat amb cotxe.
- Has pujat al cotxe d’una boja?
- Primer hem anat a fer un cafè i m’ha semblat que estava molt més centrada.
- Va matar un home.
- Va ser un accident.
- Això van dir. Però va matar un home, bé sigui per intenció o per accident va matar una persona.
- Una persona que la volia violar.
- I què me’n dius de quan la van expulsar de l’escola per pegar un professor? Sempre ha estat al mig dels conflictes, la teva amiga Laura.
- També va ser un accident.
- No pegues un professor per accident.
- D’acord, no va ser un accident... però sí una causa justificada.
- De veritat? La van expulsar tot el que quedava de curs.
- Sí, i la direcció no va voler escoltar-ne ni saber-ne els motius.
- I quins van ser els motius, segons tu?
- En Ricard, recordes en Ricard? El de mates. Doncs li va demanar un llapis i la Laura l’hi va deixar. Després de classe no l’hi va tornar i quan ella va anar a buscar-lo a la taula de professors, el llapis estava trencat en quatre trossos. Ella va anar a demanar explicacions al “profe” i aquest es va fer l’orni. Ella va tenir un rampell d’ira, però en Ricard s’havia guanyat...
- Cap professor es pot merèixer una bufada d’una alumna, no l’excusis. Tu no ho hauries fet, no t’hem educat com una salvatge. En canvi, els pares de la Laura...
- Va, que et volia explicar que ens ha passat amb el cotxe.
- Ja estic patint.
- Estic parlant amb tu i estic bé, no pateixis.

–Ho intento.

–Va doncs: hem agafat el cotxe i hem anat a buscar la Gran Via, que anava com un ou. Motos avançant per la dreta, per l'esquerra, cotxes sense intermitent,... Una bogeria. I ella molt tranquil·la, sense cridar ni renegar en cap moment. Per això li he comentat que porta molt bé el control de la ira. Quan hem fet el cafè m'ha explicat que l'han obligat a fer un curs de control de la ira, una engaxada que va tenir amb una companya de feina, no he volgut entrar amb més detalls. Ella no explica, jo no pregunto. Doncs es veu que mig surt amb un noi i s'han fet la juguesca d'estar-se 48 hores sense perdre els nervis. Sembla poc però es veu que és moltíssim.

Quan hem arribat al barri, ja saps que és molt difícil aparcar. Doncs hem tingut moltíssima sort. Hem vist un cotxe que sortia i ens hem esperat per aparcar. Teníem la ràdio encesa i estava sonant una cançó que ens agrada molt. La Laura ha sortit del cotxe per agafar un paquet del maletger i ha tornat a seure al meu costat. Aquest fet ha fet pensar a un noi que marxàvem i ella li ha dit que no amb el dit índex de la mà dreta i hem seguit cantant i ballant, dins les possibilitats de ballar al seient del cotxe. Amb res el mateix noi ha parat el seu cotxe en paral·lel al nostre. Ha sortit del cotxe i s'ha posat a parlar amb la Laura a través del vidre, Nosaltres no sentíem res, amb el volum altíssim de la música, i per això la Laura ha afluixat la ràdio i ha abaixat la finestreta. Aleshores un noi --calculo que devia tenir uns vint anys, prim i escarransit, d'aquells que amb una bufada van a terra--, diu:

–Això és zona verda–. Fa una pausa, però sense deixar temps de respondre continua,

–Jo sóc resident i he pagat tota la setmana. Treu el cotxe que tinc preferència, “wa-pa”–. Així, amb b doble i marcant les dues síl·labes.

M'he acollonit al seient: Crec que he deixat de respirar, però notava que el cor m'anava a mil. Ja veia la Laura obrint la porta amb força i violència ben distribuïda per tirar a terra el noi brètol d'un simple cop i després insultar-lo fins a cansar-se, o qualsevol altra animalada similar, però no. La Laura allà impassible, sense ni tan sols parpellejar. I el noi: “Parlo amb tu. Que estàs sorda? Et dic que treguis el cotxe. Que no ets resident i necessites tiquet i no en tens i jo sí. Treu el cotxe!”.

Jo ja estava morta, amb ganes de desaparèixer. No volia veure com la Laura trencava la promesa d'autocontrol, però reconec que aquell nen es mereixia com a mínim quatre crits. No cal arribar a les mans.

–I com ha anat? Què ha passat? Has d'anar a comissaria o al jutge o on sigui a declarar els fets?

–Mare, si us plau, deixa'm continuar.

«El noi cada cop estava més nerviós, com jo. I de cop, la Laura es gira, el mira i li diu: "Mira "wa-po", --fent servir la mateixa entonació despectiva que havia fet servir ell feia pocs minuts--. Jo soc resident i també tinc el tiquet de tota la setmana. Tinc el mateix dret que tu a aparcar. Gràcies per trencar el bon moment que tenia amb la meva amiga. Si ja has acabat de fer el "capullo", treu el cotxe abans que vingui la urbana. Per si no ho has vist, has fet una retenció de collons". Li llança un petó i puja el vidre de la finestra o puja el vidre de la finestra mentre li llança un petó. No ho puc assegurar, jo estava com un flam, em tremolaven les cames. Com si m'haguessin escridassat a mi».

Quina merda de dia!

Quina merda de dia. He sortit tard de casa. L'àvia havia caigut del llit aquesta matinada i he hagut d'esperar-me que vinguessin els de serveis socials. Després he trobat un munt de trànsit per entrar a Mataró, crec que una moto ha patinat amb el pas zebra i ha caigut a terra. Les franges blanques dels passos amb la humitat són mortals.

He arribat tard a l'hotel on treballo, faig d'últim mico. Ho netejo tot i no m'ha de veure ningú i encara menys els clients. Soc aquell personatge invisible que fa que tot estigui net i al seu lloc.

El tema és que avui he arribat tard de nou. L'últim cop que vaig arribar tard, l'encarregat em va comentar que a la pròxima hi hauria represàlies. Quan he arribat i l'he saludat tot excusant-me per l'endarreriment, no m'ha fet cap comentari. «Millor», he pensat. M'ha enviat a la cuina i m'ha dit que allà em necessitaven, que faltava uns dels pinxos. M'agrada més posar i treure rentaplats que netejar vàters. Per la qual cosa he marxat feliç cap a la cuina.

M'han esclavitzat de valent fregant culs d'olles negres com a sutges. I quan he acabat de rascar em feien mal les puntetes dels dits, però no m'he queixat. No soc un nyicris, encara que pel meu aspecte ho semblo.

El cap de cuina s'ha dirigit a mi i m'ha fet netejar les fregidores, tot animant-me dient que confiava en la meva professionalitat per deixar-les impecables. Aquest detall de la professionalitat primer m'ha fet feliç, després he pensat amb una propaganda que vam rebre a casa que deia: "Empresa líder en el sector busca professionals."

Un cop passat l'emoció del moment i veient que el greix acumulat de dies no sortiria així com així però que comptaven amb mi i la meva professionalitat, vaig arremangar-me a rascar amb energia.

Per fi el cap de cuina torna i em diu que ho he deixat molt bé, ja sabia que jo era una bona opció i que l'encarregat de personal m'espera al seu despatx.

El cap de personal em rep dret amb un sobre a la mà dient que li sap molt de greu acomiadar-me però que no li he deixat cap més sortida. La meva falta de puntualitat i la falta de responsabilitat interposant la família davant la feina no es pot consentir. Gràcies pels serveis, bla-bla. Sort en els futurs projectes. Seu a la seva cadira i jo interpreto que he de marxar.

He sortit tan ofuscat de l'hotel que quan he arribat al pàrquing de l'arquera no trobava el cotxe. He vist un cotxe amb mil defecacions d'ocell i he pensat en el pobre propietari, que no podria obrir la porta per entrar, quan m'he fixat millor he vist que era el meu Opel corsa blau marí. No he plorat perquè soc un home i estava al carrer, però el meu pobre cotxe semblava un cotxe abandonat. He hagut d'entrar per la porta del copilot i portar-lo a l'autoservei de Cabrera de Mar, el que queda de camí a casa.

Quan he arribat al barri he vist un home que anava cap a un cotxe i he anat cap allà a veure si marxava, m'ha dit que fes una volta a l'illa que encara en tenia per una estoneta. Quan he tornat a passar el cotxe blau ja no estava aparcat, hi havia un cotxe blanc amb una noia, li he preguntat si sortia amb un gest amb la mà i m'ha fet que no amb l'índex.

He fet una altra volta a l'illa i la noia seguia dins el cotxe amb una altra noia. No m'ho podia creure. Dues lesbianes fent manetes dins un cotxe davant d'un parc infantil. Quina falta de vergonya.

Surto del cotxe per cridar-los l'atenció i les increpo dient que han aparcat el cotxe a una zona verda que només és per residents i que a més s'ha de treure el tiquet.

La conductora amb una cara de mal humor, es nota que l'he molestat. Objectiu aconseguit.

Aquesta m'escup un reguitzell de paraules que no entenc i acaba apujant el vidre de la finestra mentre em llança un petó a l'aire. El meu estat de perplexitat és elevadíssim, però quan em giro i veig la retenció de cotxes que he provocat decideixo pujar al cotxe i buscar un altre forat.

Per fi la sort em somriu i just un cotxe surt i aparco davant de casa, millor impossible. Pujo els cinc pisos, l'ascensor no funciona.

A casa m'espera l'àvia amb un gran somriure i cara de trapella. Té el televisor encès però sense volum, segons ella així li fa companyia i no la molesten. Després de saludar-nos, li pregunto per l'ensurt del matí i m'explica que tot ha anat molt bé no han trobat res fora de lloc i ha de continuar fent vida normal, per la qual cosa ha decidit que s'havia de celebrar i ja ha fet el sopar. Truita de patates amb ceba. Hi ha res millor?

El pis

Mercedes de Haro

Feia molt de temps que volia tornar a passejar pels llocs antics que abans freqüentava, però li costava trobar el moment. Barcelona ara semblava molt més llunyana que els 25 Km que deia el Google Maps que hi havia de distància.

Avui, però, sabia que hi havia d'anar.

Abans, aquesta mateixa distància li resultava fàcil de recórrer amb el cotxe. Anava i tornava les vegades que fossin necessàries. Moltes vegades sense que existís una necessitat. Només pel plaer de conduir; només pel plaer de moure's. El que feien els anys! Quan ella mateixa sentenciava els seus raonaments amb frases com aquesta sentia molta ràbia; ja havia sentit aquestes frases lapidàries en boca de la seva mare i, ella, el que menys volia era ser com la seva mare. Potser per aquest motiu va decidir-se i va sortir de casa, i es va dirigir al pàrquing per treure el cotxe. Tenia tota la tarda per endavant. Cap a on tiraré? Abans de res buscaré una zona on no hagi de pagar aparcament ni de verda ni de blava, perquè la cosa pot estirar-se una mica. Potser si entro per Selva de Mar ...Clar que hauré d'agafar tramvia o bus... però la tarda és maca i faré un tomb.

Els passejos per Barcelona, des que vivia fora de la ciutat, eren tota una font de sorpreses. A part dels edificis nous, trobava també nous carrers als diferents barris, que s'havien anat reestructurant des que ella era fora.

Quan va baixar de l'autobús, va decidir adreçar els seus passos cap al Casc Antic. Ella pensava que havia estat una decisió seva, però de vegades era el seu subconscient el que prenia les decisions. Aquesta vegada era segur, perquè feia una setmana escassa que no tenia altra cosa al cap; havien parlat del barri; de com havia canviat; del preu al que estaven els pisos, sent tan petits com eren; de la bona situació on estaven: al mateix centre de Barcelona. Ara, al seu pis d'infantesa, un 6è sense ascensor, li dirien àtic.

Es ven millor si li dius àtic que no “pis de terrat”. Curiosament, estant a un carrer tan poc assolellat, el pis no tenia pas aquesta mancança de llum i sol.

El pis donava al darrere, no al carrer. Recordava que era dels més alts del barri; si més no, del carrer. Cap altre edifici li feia ombra ni li mancava de tenir una bona visió dels patis interiors d’illa.

Ara, a un mes de Sant Joan, recordava, mentre passejava, com canviaven de fisonomia aquells terrats on, de nit, no es veia cap llum encesa. Els terrats eren per estendre la roba i, aquesta feina, es feia de dia, a plena llum. Per Sant Joan, però, els terrats estaven il·luminats, quan no era pels petards i focs artificials que llençaven els veïns era perquè els propis veïns endreçaven l’espai per aquesta nit màgica i aprofitaven per posar llums i música i fer una revetlla, amb la resta dels que vivien a l’edifici. Li venia al cap la imatge d’infantesa d’un terrat molt proper on era típic que s’ajuntessin unes 6 persones al voltant d’una taula i sopessin musclos. No recordava què més menjarien, només recordava els musclos, perquè en menjaven cada any. A més de per una qüestió econòmica, la seva mare justificava que cada nit de Sant Joan aquesta gent en mengés, perquè deia, segons la saviesa popular, que els musclos es mengen els mesos que no tenen “r”, que és quan estan més plens i més gustosos.

Una altra vegada li sortia una sentència de la mare. Quina tonteria! De quina persona sinó li haurien de venir al cap aquestes frases? Era normal, no? Qui t’educa? Qui t’ensenya? Doncs la mare!.

Va anar a asseure’s a la plaça Sant Pere. Sabia que hi havia un bar, perquè l’havia vist altres vegades que havia passejat pel barri, però encara li sobtava trobar-lo, perquè quan ella vivia a prop, aquest bar no hi era.

Havia caminat prou i estava cansada. Encara faltava una bona estona. Tenia temps per badar, i va aprofitar per prendre’s un tallat.

La plaça Sant Pere... Aquesta plaça l’havia considerat durant la seva adolescència, com un espai seu. Gairebé, cada dia laborable, a la sortida de les seves feines respectives, quedava amb el seu amic de l’ànima, l’Alberto. Què haurà estat de la seva vida? La pèrdua de contacte amb els amics d’infantesa i joventut sempre deixa un forat impossible d’omplir. Li hauria agradat mantenir la meravellosa relació que tenien, però... El seu

amic, el seu germà, el seu confident... La seva mare li deia moltes vegades: un noi i una noia no poden ser mai amics. La mare!

Ara estava asseguda a una cadira que no era del tot incòmoda, però amb l'Alberto sempre seien a les escales de l'església, recolzats un al costat de l'altre i, sobretot, amb l'esquena a la paret del temple; ell un esglaó més amunt. Era com quan tens un lloc assignat a taula, per dinar: sempre seus al mateix lloc. Mirava el terra de la plaça i el veia molt brut. Devia estar igual de brut quan ella hi seia? Segurament, però llavors no tenia importància. Era important seure amb ell, allà on ell fos. Tampoc sabia si ara, amb tants anys a sobre, podria asseure's a les escales... Ho provo? Per sort va ser una idea passatgera que va descartar de seguida.

Se li amuntegaven els records de moltes tardes, de moltes confidències fetes, de molts plans compartits,... Tot era un record agradable, menys el final. Només són feliços els finals de les pel·lícules americanes. Però això ho va saber molt més tard.

Una vegada va recobrar les forces, va tirar cap a la Via Laietana. Gairebé estava fent la ruta que faria qualsevol "guiri" que estigués pel passeig de Sant Joan tornant de la Ciutadella i volgués veure el Palau de la Música. Només li faltava, com a "guiri", parar-se davant l'escultura d'aquell cap immens, del Plensa, per admirar i respirar la pau que hi dona aquesta escultura, malgrat la mida. Se la va mirar.

Si, Barcelona era un escenari on cadascú representava el seu paper.

El paper d'ella, en una estona, ja no seria el de "guiri". Seria el d'una filla que ven el pis de la mare per poder pagar-li la residència. No era el paper que li hauria agradat representar, però ara era el que li tocava fer.

Converses filològiques

Anna Roig Orriols

“Ja us heu rentat les cans i la mara?” Aquesta frase va ser pronunciada, per primera vegada, fa més de 80 anys per la meva futura àvia i anava dirigida al meu futur pare i als seus germans, aleshores uns marrecs que jugaven pels carrers de Terrassa.

“Ja us heu rentat les cans i la mara?” Ho capteu? Les mans i la cara! Intercanvi de consonants que no impedia l’obligació de fer-li cas i ensenyar-li unes mans i una cara lluent lliures de sorra o fang.

No sé pas com s’anomena aquest fenomen fonològic, si és que en té la categoria, però us puc assegurar que alguns dels meus parents són especialistes en aquest joc de fonemes i en altres ocurrències lingüístiques que ja hem incorporat dins l’argot familiar.

Així doncs, el meu pare, quan era petit, es rentava les cans i la mara i, quan va acabar la guerra, alguna vegada podia triar entre menjar monjons o sagretes...

Dubto que la meva àvia patís dislèxia. Va néixer just l’any 1900. Va tenir la sort de poder estudiar i de fer-ho en català. Era una gran lectora. La recordo fent mots encreuats fins que uns tremolors atroços van dominar-la del tot. Penso més aviat que aquest ball de consonants es devia més a la velocitat a la qual parlava.

Les seves germanes també eren capaces de sorprendre lingüísticament els seus interlocutors. En una ocasió que eren a Barcelona van agafar un taxi i, atabalades perquè anaven justes de temps, entre les dues van indicar al taxista on les havia de portar. “A l’estacià!”, va començar la gran; “de Sarrió!”, va completar la petita. Per sort, el conductor les va entendre i no van perdre el tren.

Estic convençuda que el genotip del meu pare també conté aquesta habilitat, potser no tan accentuada. Tota la vida, abans d’anar a la platja, s’ha tret la cadalla i la madena, per no perdre-les nedant.

Em sap greu confessar que jo no he estat digna d'heretar aquesta capacitat. Millor, no m'imagino els meus alumnes prenent nota atabalats mentre els explico la diferència entre una síl·laba àtica i una tònona. Tot i així, he de reconèixer que d'un temps ençà començo a patir certes confusions lèxiques que em preocupen. Moltes vegades, si em pregunten quina hora és, la meva resposta és "No ho sé, no porto telèfon." Quan veig la cara de desconcert que fa la persona del meu davant, soc conscient de la incongruència que he deixat anar.

Direu, dona, això té una explicació ben fàcil: comproves l'hora al mòbil. D'acord, el desgavell queda justificat, però, i si de tant en tant demano que em truquin al rellotge i no al fix?

No fa gaire en vaig dir una altra que m'inquieta encara més. El meu marit és qui cuina sempre i aquell dia es va lluir. Us ho prometo, aquelles llavors globuloses banyades en salsa tenien un gust fascinant. "Noi, aquests pèsols són sublims!" "No t'he entès, què dius?", em va preguntar el meu home, mentre el meu fill esclafia a riure. "Que t'han quedat uns pèsols boníssims! Que feia molt temps que no menjava uns pèsols tan succulents!" Tots dos em miraven enriolats i fins i tot el meu fill em va tocar el front per comprovar que no tingués febre. "Però, què us agafa, ara? Pareu de riure, que no fa gràcia!". "Mare, sisplau, mira bé el plat. De quin color són aquests pèsols?" Vaig aïllar-me de les seves riallades i em vaig fixar en els pèsols: no eren verds! I eren més grossos... eren cigrons!

Mare meva! La meva àvia i el meu pare barrejaven paraules, i tot i així la gent els entenia, però és que jo confonc conceptes. Des d'aleshores, quan menjo cigrons o pèsols em limito a dir "boníssims", i quedo com una reina.

Us prometo que a classe intento no confondre'm. Em fa por pensar que algun exalumne meu vagi pel món demanant pèsols per després haver-se de menjar cigrons o que un altre intenti comprar-se un rellotge amb contestador automàtic.

Els meus fills de moment encara no han posat de manifest que hagin rebut aquesta herència familiar en concret. Millor per a ells. De tota manera, crec que els gens que els he passat han sofert alguna mutació.

El gran té certa tendència a fer noves versions de les frases fetes. Per exemple, si veu que algú està esbojarrat li dedica un "estàs com una sopacabra". Si em sent parlar per telèfon amb la meva germana, em diu

que “parlem com una persiana” i una vegada que el vam deixar enrere en una excursió, quan ens va haver atrapat, posant a velocitat màxima la seva cadira elèctrica, ens va retreure que l’havíem deixat “sol com una tàpia”.

El petit, quan tenia tres anys, va venir content a explicar-me: “Mama, mama, ja sé com es diu gaspatxo en castellà!”. “Com es diu?”, li vaig preguntar plena d’orgull i expectació. “Es diu Don Simón.”

Friso per conèixer els meus nets.

El conill de peluix

Carme Santamaria

No vull passar pel carrer on vaig viure la meva adolescència. Quan vaig al mercat faig mans i mànigues per evitar la porteria on vivien els pares, prefereixo pujar pel carrer major, girar pel passatge de la salut i entrar per la porta de dalt. Qui em vegi pensarà que estic sonada, però hi ha records que fan mal. Són com una punxa que un dia se't clava i et fa mandra treure-la. Ja sortirà sola, penses, i se t'oblida que las duus fins que et dones un cop o et rasques, llavors la punxa diu: ei, que soc aquí, i el dolor torna per més que no vols acceptar-ho. Per fi, un dia decideixes que ja no pots més, que has de burxar i treure-la perquè fins que no ho facis no estaràs tranquil·la mai més. Ha arribat el dia, i ara vull explicar-ho tot.

Davant de casa els pares hi havia un casolot enorme, negre i brut. Tenia una tanca de ferro que estava mig desllorigada i clavada a terra per una planta enfiladissa que havia crescut sense ordre ni concert i que devia amagar entre les fulles un munt d'insectes, aranyes i ves a saber què. Algunes finestres tenien porticons tancats, però la majoria estaven mig podrits i havien anat caient a trossos. Les fustes que encara penjaven de les frontisses es movien amb el vent i, de molt petita, recordo que em feien molta por i em tapava amb el coixí per no sentir el nyic nyoc que semblava venir d'un món de fantasmes i bruixes. La culpa no era només de la meva fantasia infantil. La mare m'espantava dient-me que si no em portava bé em duria a ca la Manolita i que em quedaria a viure per sempre amb ella.

Si la casa feia basarda, la Manolita era la encarnació del mateix dimoni. La recordo sempre vella, vestida amb parracs trets dels contenidors de les escombraries, tenia les cames tan inflades que semblaven les potes d'una elefanta, caminava mig arraulida, sempre mirant el terra i, encara que els serveis socials havien passat per allí de tant en tant, ningú s'havia cuidat de que es dutxés, si més no, un cop a l'any.

Quan ja vaig ser una mica més gran i necessitava provar-me a mi mateixa que no tenia por de res, engrescava les altres nenes per acostar-nos al casalot i mirar per les finestres fent visera amb les mans i cridar: Elefanta, Elefanta... fins que ella es girava cap a nosaltres i ens amenaçava amb una escombria, o amb un pal que tingués a mà, i sortíem comes ajudeu-me, cridant com a boges. Després explicàvem que havíem vist ossos de morts dins de la casa o un nen geperut tancat a una gàbia o una olla amb granotes bullint. Tot s'hi valia per tal d'amagar el temor infantil que encara restava. —Ni t'acostis a ca la Manolita —deia la mare—. Aquesta dona és un perill públic, qualsevol dia tindrem una desgràcia. Sembla mentida que ningú no faci res. Tu no saps la de malalties que deuen covar-se allà dins.

Devia tenir cap a setze o disset anys quan em vaig enamorar com si un pot que estava tancat i segellat s'hagués obert de cop i volta i d'allí haguessin sortit tots els trons i llamps del món. No sabia què fer amb aquell munt de sentiments, nous per a mi, que m'envaïen nit i dia, que em suraven per la pell i entraven per tots el forats de meu cos fins a inundar-me.

L'Ivan era un noi alt i fort, portava els cabells tallats molt curts i al clatell lluïa un tatuatge que, segons ell, era la fórmula de la bomba atòmica. Es passava la vida al gimnàs i fes fred o calor portava màniga curta que deixava veure uns músculs imponents. El recordo caminant pels passadissos de l'institut bambolejant els malucs i amb un somriure que feia que els profes es possessin a la defensiva així que entrava a la classe. No recordo el color dels seus ulls, però si que puc dir que tenia el millor cul de tota l'escola.

Jo no era l'única que estava enamorada: Totes les noies de segon A ho estàvem i més d'un noi, també. Per ell em posava la mini encara que fes un fred que em deixava el cul pelat, portava un escot que semblava més aviat un aparador. Per un petó seu no sé que hauria estat capaç de fer. Ell ho sabia i em tractava amb un menyspreu que encara m'encoratjava més. Em delia per beure la birra que deixava a mitges, per apurar les seves cigarretes i ser la primera a qui passés el porro, que lligava a una sola mà mentre explicava les seves històries de fatxenda.

Va ser justament la Manolita la que va aconseguir que aquell paio es fixés en mi. No recordo quan li vaig parlar d'ella, però el cert és que de seguida vaig veure que l'Ivan s'interessava per aquella dona i lògicament vaig dedicar-me a exagerar tant com vaig poder.

—Vull conèixer-la —em va dir.

Per mi va ser com sentir música celestial. Pensar que l'Ivan estava interessat en alguna cosa meva va ser impressionant. Com que ell tenia un grup que seguia les seves consignes al peu de la lletra, els vaig dur a ca la Manoli com aquell que porta els nens a zoo.

Aquella nit bufava un aire fred que feia grinyolar les fustes que penjaven de las finestres, havíem begut bastant i més d'un anava col·locat, així que a dures penes ens podíem aguantar el riure. De dins la casa no es veia res i com que patia per por que no muntés gresca, vam començar a tirar pedres a les finestres fins que va sortir la Manoli, més aterridora que mai. Amb el rostre pàl·lid com un esperit i embolcallada amb una flassada, ens va esbrincar a crits amb veu rogallosa, segurament a causa del contingut de l'ampolla que portava mig buida a la mà.

Tots vam esclatar en rialles i crits, rèiem tant que quèiem per terra. La Manoli trontollava darrere nostre amb el pal de l'escombra i l'Ivan es va treure la jaqueta i va començar a fer de torero. Tots aplaudíem i cantàvem. La vam fer córrer pel carrer i quan van venir els municipals ens vam amagar. Intento recordar si en aquell moment vaig sentir alguna compassió per la Manoli, però l'únic que sé és que l'Ivan i jo estàvem abraçats un portal molt fosc i ens vam morrejar com només ho havia viscut en somnis.

La mare em va dir a l'endemà que la Manoli havia organitzat un xivarri impressionant perquè portava una borratxera de ca l'ample i que havien vingut els municipals, que ja era hora de que algú se l'endugués d'allí i que si patatim i que si patatam. El cert era que jo estava que no cabia dins de la pell i no la vaig escoltar gaire.

Érem febles, la vida ens atemoria, estàvem desorientats i el futur que s'obria davant nostre ens omplia d'angúnia. Érem febles, sí ho érem, i

buscàvem desesperadament algú encara més feble que nosaltres per martiritzar-lo i així conjurar tots els fantasmes.

L'Ivan va explicar a l'institut les nostres aventures de la nit anterior canviant el pal d'escombra per un ganivet i l'arribada de la guàrdia urbana per un cotxe del mossos. Ell i jo ens vam convertir en els herois del grup.

La Manoli era la nostra fita diària, la perseguíem, li cantàvem cançons, li deixàvem paquets plens de peles de patata com si fos menjar. Un cop l'Ivan li va prendre una ampolla de cassalla que va deixar un moment a terra, la va buidar i es va pixa a dintre. Després tots vam esclatar en rialles quan va fer una glop i va escopir al terra.

La Manoli tenia un gat borni, era un gat negre i esquerp que feia quasi tanta llàstima com ella. L'Ivan el va atrapar amb la intenció de penjar-li un llum de la cua, però el gat, poc acostumat que l'agafessin, li va clavar les ungles i va començar a córrer amb tan mala fortuna que un cotxe li va donar un cop i el va deixar mort a l'instant.

El cor em batejava amb tota la força i vaig notar que les llàgrimes estaven a punt de brollar, llavors vaig esclatar a riure, potser als altres els passava el mateix que a mi, el cert és que les riotes es van sentir per tot el barri.

L'Ivan va creuar el carrer lentament fent aturar els cotxes. Caminava remenant els malucs amb aquell posat seu tan característic. Quan va ser al costat del cos de l'animal, el va agafar per la cua i li va dur a la Manoli que se'l mirava des de la vorera.

—Tingui, senyora —li va dir fent una espècie de reverència, mentre tota la colla ens el miràvem des de l'altre cantó del carrer.

Ningú s'havia adonat que la Manoli portava a la mà un ferro que acabava d'agafar de les escombraries i va aprofitar que l'Ivan ajupia el cap per donar-li un cop amb tota la seva ànima. L'Ivan va caure estabornit a terra rajant sang per sobre les orelles. Va ser llavors quan vam sentir un crit.

—Me les pagaràs, vella merdosa, bruixa del dimoni. Aquesta me la pagaràs ben pagada.

Els fets d'aquella tarda em van deixar mal cos. Alguna cosa em deia que havíem arribat massa lluny. L'aspecte de l'Ivan amb la cara plena de sang i cridant venjança va ser una imatge que no em va deixar agafar el son. Donava voltes i més voltes al llit fins que em vaig acostar a la finestra i el que vaig veure em va deixar glaçada. Un fum espès sortia de ca la Manoli i l'aire feia una olor àcida, com quan cremen escombraries.

Vaig ser jo la primera del barri que va trucar a urgències. Em vaig vestir de pressa i ja era a la porta quan els bombers van treure una llitera blanca on la Manoli jeia plena de tubs. Em vaig intentar apropar, però em van fer enrere.

—Vostè és de la família?

—No, sóc veïna, però fa molt que la conec, Que puc acompanyar-la?

No em van deixar, ni els mossos ni els meus pares.

—I què has de fer tu allà? —va dir la mare—. Ha passat el que havia de passar. Sembla mentida que deixin una dona boja viure en aquestes condicions. Mare de Déu, quina vergonya.

No vaig aclucar els ulls en tota la nit. Els bombers van estar treballant durant una bona estona, però no deuria ser gaire gran el foc, perquè en un parell d'hores van enllestir. Davant la porta van creuar unes cintes grogues per barrar el pas i un municipal es va quedar fins que, de matinada, també ell va marxar.

No sabia dir per què, de seguida que vaig poder em vaig esmunyir dins la casa. Ni podria dir què estava buscant. El cert és que vaig saltar per sobre les cintes que barraven el pas i em vaig colar sense que ningú em veiés.

El terra era ple de bosses d'escombraries rebentades, robes mig cremades y bassals d'aigua per tot arreu. Però el foc havia estat molt superficial. Pel barri deien que la Manoli estava dormint quan se li va calar foc al petit braser que tenia al costat d'unes flassades. La finestra era mig oberta, però allí no es veia només que cendra, com si el foc hagués estat més violent en aquell lloc. Tot i que l'estómac se m'estava regirant, en comptes de sortir al carrer em vaig endinsar pel passadís, on quasi no havien arribat les flames.

Tot era brut com el cau d'una guilla, però els armaris estaven intactes. Vaig obrir portes i calaixos i, amb mans tremoloses, remenava vestits de colors lluents que haurien estat elegants en altre temps. barrets, guants, sabates. Eren robes velles i arnades, però exquisides. Quasi no em podia creure el que veia fins que vaig trobar un àlbum ple de fotos. Eren fotografies antigues que estaven guardades sense cap ordre. Es veien nens jugant, festes d'aniversari, comunions i casaments, però les que em van tocar el cor van ser les d'una Manolita jove, elegant, del braç d'un home, el seu pare potser, la Manolita rient amb una copa a la mà, duia els llavis pintats i feia molt de goig. La Manolita amb un vestit de bany molt gran, però que deixava veure unes cames boniques i primes. La Manolita embarassada al costat d'un home que li posava la mà a la panxa amb cara de satisfacció. La Manolita amb una criatura als braços, un nen ros i rialler. A les fotos següents es veia la Manolita amb el nen, o el nen sol, però la persona que estava al costat havia estat retallada curosament amb unes tisores.

A l'armari no hi havia gairebé res més. Tan sols un nino de peluix en un racó. Era un conill amb unes orelles molt llargues que vaig reconèixer com el nino que duia el nen de la foto.

Llavors vaig saber per què havia entrat a la casa, i què era el què anava a fer. Em vaig ficar el peluix a la bossa i em vaig dirigir a l'hospital.

Habitación 107

José Ramón Valentines

No me gustan los cuentos porque son solo eso, cuentos. Nunca me han gustado, simplemente porque creo que no sirven para nada. A veces me he preguntado qué tendrán los chinos para que sean famosos sus cuentos. Con el paso del tiempo he ido comprendiendo que la finalidad de los mismos no es otra cosa que hacernos tontos ya desde el principio. Nos cuentan cuentos con la política, con la religión, con lo que es correcto y lo que no, con la ley y la justicia, con lo moral y lo ético y tantas otras cosas...

El primer recuerdo que tengo de los muchos que me contaban se remonta a cuando tenía no más de diez o doce meses. Recuerdo que cuando era muy pequeñito, de eso hace ya un cierto tiempo, dos pisos más arriba de la escalera donde vivía con mis padres había una mujer algo especial. Digo especial por no decir otra cosa. Era muy gorda, o por lo menos a mí me lo parecía, tenía una generosa pechera que cuando me cogía en brazos me aplastaba contra uno de sus pechos como si quisiera darme la merienda, tuve suerte de no asfixiarme. Otras veces se agachaba hasta el cochecito y me daba la sensación que un edificio se me cayera encima devorándome, mostrando una boca rodeada de unos labios rojos y unos dientes amarillentos y quebrados. Recuerdo poderosamente su olor, era agrio, sudoroso, y de carne caducada que, incluso después de alejarse, perduraba en el ambiente. Con unos dedos gruesos y grasientos cogía mi dedito más pequeño y decía:

«Este mató un pájaro». Yo que aún no sabía lo que era... Luego pasaba al siguiente: «este lo peló» Mira que bien. Luego iba al tercero: «este lo cocinó» Vale. Luego al cuarto: «este puso la mesa» Y por fin el último, el gordo: «y este...», y me lo retorció y estiraba, «este se lo comió»

A mí qué coño me importaba quién se comía aquel pájaro. Todo esto para no decir nada, excepto asegurarme que tenía cinco deditos. Luego me daba un beso en una mejilla que parecía la marca de un matasellos, dejándome

sus labios marcados de carmín, que luego mi madre me tenía sacar a base de rascar y rascar con un pañuelo y salivilla. Lo más gracioso era que yo, además de la tortura, tenía que reír porque, si no, lo volvía a repetir: «éste mató...»

Unos meses más tarde, vino otra tanda de cuentos, —parece que a cada edad toca una serie distinta—. Se trataba de una tía, que conmigo, y no sé por qué, era muy efusiva, pero a golpes... ahora lo veréis. Al principio, cuando nos juntábamos la familia casi no me hacía caso, pero en un momento dado, como tocado por un resorte, se acercaba, me cogía y empezaba con aquello de: «Cinco lobitos tiene la loba cinco lobitos detrás de la escoba» Entonces me cogía por la cintura, me levantaba por encima de su cabeza y me daba unos meneos en el aire que mis brazos y piernas parecía se fueran a descoyuntar; y al ver la cara de vértigo y pánico que ponía decía con una cara de triunfo: «¿Veis cómo se ríe?»

Esto me pasó justo hasta el día que acababa de merendar un batido a base de plátano, yogurt, galleta María y miel. Mi tía no lo sabía, claro, y cuando me cogió y comenzó a menearme en el aire, esperando ver cómo me reía y al ver que me costaba reaccionar, insistió e insistió cada vez con más fuerza hasta que... Se acabó aquello de los «cinco lobitos...» Felizmente no me volvió a coger nunca más.

Más adelante los Reyes Magos, (otro cuento) me trajeron una fábula en forma de cerdito. Este era el que más me divertía porque narra la historia de «Tres cerditos», uno tonto, el otro idiota y solo uno más o menos listo. Era buenísimo ver la cara de los marranos cuando llegaba el lobo y les tiraba la casa con solo un soplido, es que no aprendían, cada vez que lo leía ocurría lo mismo. Luego llegaban corriendo con cara de palurdos a casa de su hermano mayor para que les protegiera. El lobo se marchaba con cara de pocos amigos, porque dentro de la casa del menos imbécil se encontraba su dieta por lo menos para un mes.

Fui creciendo y con tan solo doce años, el cine era una de mis pasiones, y como antes en las barriadas había bastantes más cines que ahora, era fácil ver cada día dos películas con entreacto incluido en el mismo precio. Como era lógico, las películas que mas me gustaban eran aquellas que al final

llegan los soldados buenos bajando a galope por la colina con aquel toque de corneta: «Para para para pa pa pa» los indios salían despavoridos, y todos aplaudiendo con las manos y los pies. También las de aquellos intrépidos marineros malcarados corpulentos y sudorosos, que se atrevían a luchar contra las enormes olas del mar con un cascajo como barco, para rescatar a la hija del gobernador de la isla que los piratas habían raptado. La verdad es que el pirata con el ojo tapado y el indio cara cortada a mi me caían bastante bien.

Otras películas que nos «echaban» eran las religiosas, por que como era monaguillo nos daban entrada gratis en el cine parroquial. Teníamos que ir, porque ponían un sello en una libretita por la asistencia y al salir te daban un bocadillo para merendar.

Las películas que no acababa de entender era la de los «Tres mosqueteros», porque al final siempre se les juntaba otro y era cuatro. Solo lo pasaba bien cuando se encontraban en el centro de una gran sala rodeados por un grupo de unos veinte o treinta malos, con aquellos estoques tan delgados, las grandes capas y los sombreros emplumados que nunca se les caía. Siempre se subían a la escalera para luego agarrarse a la lámpara atravesando el gran salón.

A medida que me hacía mayor, las películas ya no eran las mismas de cuando era un crío. Me seguían gustando las del oeste, como no, y una de mis favoritas era la de los «Siete magníficos» Por cierto, ahora que pienso toda mi vida ha estado rodeada de cuentos relacionados con la numerología, y ahora los siete magníficos. Aquellas caras de hombres duros, despiadados, siempre sin afeitado y las botas sucias, con que agilidad se subían a los caballos y siempre mordiendo colillas de puros apagados. Ahora que pienso, tampoco se les caía el sombrero, como a los mosqueteros.

Pasaron los años, tenía ya veinte y comenzaba la vida de adulto pero algo no funcionaba porque no me salía nada bien. En los varios trabajos que tuve, todo se me torcía y mis razonamientos para hacer las cosas no coincidían con la realidad. Mis amigos comenzaban a coquetear con las chicas pero yo no podía mantener una relación estable ni con chicos ni con

chicas. Daba la impresión de tener dos perspectivas diferentes, la auténtica y otra que ocupaba mi cerebro. Todo a mi alrededor era como una gran mezcla entre lo real y lo ficticio. Un falso colaje.

Alguien me recomendó que fuera a ver a un conocido psicólogo. Desde el principio me recomendó realizar una serie de regresiones para ver si algo en mi infancia podía haberme influenciado. Después de varias sesiones de regresión me confirmó que sin duda, aquellos cuentos que me contaban con tanta insistencia, me dejaron huella en mi cerebro de tal forma, que al madurar no podía diferenciar la realidad del entorno con el escenario de un cuento. En definitiva distorsionaba la realidad.

También me comentó que los actores más importantes era el entorno familiar y concretamente el de mis padres que cada noche incluso durante el día, aun no teniendo ya edad para ello, constantemente me bombardeaban con cuentos absurdos sin tener en cuenta mi edad real. El doctor me recomendó una serie de sesiones de terapia intensiva para, primero borrar de mi mente aquellos cuentos infantiles y segundo reincorporarme a la realidad de la vida cotidiana.

Regresé a mi casa después de la última sesión, y sentado en la butaca del salón pensé por un momento que por una vez podía ser yo el protagonista de alguno de aquellos cuentos. Cuando quise darme cuenta quedé dormido. Comencé a soñar algo horrible. Andaba por un largo pasillo con las paredes deterioradas parecido a las de un viejo hospital, y tubos de neón dando una fría y triste iluminación. Habitaciones cerradas a los lados cada una con sus respectivos números. Alguien me colocó de golpe sobre una camilla. No podía mover los brazos, algo me lo impedía y era una especie de camisa blanca con las mangas muy largas que no me permitían sacarlas ni moverlas. El miedo se apoderó de mí, caí en la cuenta que me hallaba en un extraño hospital.

La camilla se detuvo y una de las puertas de detrás mía reventó en astillas, y de ella salieron mi madre y mi padre, ella tenía la cabeza abierta e iba vestida con un camisón lleno de sangre seca, mi padre tenía la caja torácica también abierta y sus órganos internos le colgaban, de pronto sus gargantas articularon un sonido gutural pero claro, para mi sorpresa lo único que

dijeron en un espantoso y fantasmal dueto fue, «Asesinooo». Entonces empezaron a andar hacia donde yo estaba, pero solo pude huir saltando al suelo con los brazos cruzados y con la velocidad que pude meterme en la habitación más cercana, la 107.

Cuando me di la vuelta vi una escena horrible, fue como si estuviese en una obra teatral y yo fuese un mero espectador y al mismo tiempo protagonista. Me observé a mí mismo en el cuarto de mis padres, subido en la cama de matrimonio abriéndole el pecho a hachazos a mi padre para, acto seguido, sacarle sus órganos vitales con las manos, mientras mi madre acurrucada en una esquina daba agudos chillidos contemplando horrorizada la pavorosa escena.

La cara de mi otro yo desquiciado era horrible, estaba contraída por una mueca burlona, era la locura en su pleno apogeo, luego con un grito sobrehumano hundí el hacha en la cabeza de mi madre, para acto seguido despertar bruscamente de tan horrible sueño, pero al intentar reincorporarme no pude. Unas anchas correas de cuero me sujetaban a una cama, ya no estaba en el sofá de mi salón, sino en una oscura habitación con las paredes acolchadas que se iluminaba de vez en cuando por los relámpagos de una próxima tormenta. Justo en ese preciso momento una voz ronca atrajo mi atención:

—Vaya vaya, ya te has despertado, Carlos.

No podía ser, tenía que ser otro sueño, esa cara de mono... Esa complexión... Era aquel gorila que me había colocado sin muchos miramientos en la camilla.

— Bueno, ¿otra vez soñando cosas malas?

— ¿Dónde estoy? —Grité.

—¿Que donde estás? ¡Loco hijo de puta! Estás en el manicomio de Sant Boi. A los veinte años abriste el pecho a tu padre con un hacha y luego se lo incrustaste a tu madre en la cabeza.

Os preguntaréis por qué asesiné tan brutalmente a mis padres. Os diré que no lo sé, pues un loco no atiende a razones.

Dicen que solo soy un cuentista.

En John del bar

Mireia Vancells

Va ser fa un any, més o menys. No m'havia passat mai. Sempre havia sabut què escriure. Se m'acudia una idea, hi donava algunes voltes, definia una trama, m'inventava uns personatges, arrodonia un final, i seia a escriure. No tenia cap dubte: escrivia i quan acabava, reescrivia, deixava reposar i, després reescrivia un altre cop.

Però un dia, em va succeir. Allò que havia sentit explicar tantes vegades em va arribar com un tsunami. Com quan intentes obrir un pot d'olives, dels de vidre i, per molt que forçis la tapa fins a fer-te mal a la mà, no surt. Ben bé com si estigués soldada. I agafes aquella eina estrofolària que s'assembla a un obrellaunes i l'apliques al voltant del cercle metàl·lic, mentre amb l'altra mà subjectes el pot amb totes les teves forces... però ni així.

El bloqueig de l'escriptor, n'hi diuen. Merda. M'havia arribat a mi.

Em sentia un inútil, un incapaç. Un fracassat. I si, de sobte, em preguntava, se m'havia acabat l'escriure? I si havia d'inventar-me un altre hobby, com ara fer jerséis, pintar quadres o viatjar? Fer jerséis i pintar quadres són dues opcions barates, però viatjar... Com trobaria una afició com l'escriptura, relaxant i gratuïta? Què faria, amb el temps lliure? Com gestionaria el cabal de les meves emocions internes, que sovint necessiten sortir a fora, com el vapor que xiscla per la vàlvula de l'olla a pressió? Em vaig desesperar.

Vaig entrar a Google, buscat respostes. "bloqueig de l'escriptor" vaig escriure, entre cometes. Em va aparèixer tota mena de morralla, que m'abstindré de detallar. Només citaré un llibre que em va cridar l'atenció, signat per una tal Victoria Nelson, titulat, precisament, El bloqueig de l'escriptor. Vaig llegir-ne l'índex: Què és el bloqueig de l'escriptor; Engegar en fred: el bloqueig del principiant; El mite de la procrastinació;

Perfeccionisme i crítica; Ambicions excessives; Escriure tot i el bloqueig; Escriure per eludir la vida; L'èxit i el bloqueig de l'escriptor; El silenci actiu. Mare meva.

Vaig continuar cercant, i després d'algunes webs que només em van deprimir, vaig trobar allò que buscava: Un grup de Barcelona anomenat "Escriptors i lectors". *Ens reunim cada quinze dies i entrenem el múscul de l'escriptura*, explicava l'organitzador. *No som un taller d'escriptura, tampoc un club de lectura. Som un grup sense afany de lucre i ens divertim escrivint i llegint dues vegades al mes, dissabte sí, dissabte no. Recomanem un llibre que ens hagi agradat, i llegim un full que hem escrit, basat en la consigna donada a la reunió anterior. Vine a provar-ho, sense cap compromís. No és obligatori escriure.*

No semblava tan difícil. No era obligatori escriure.

Dit i fet: una setmana més tard, jo pujava al tren de les nou disposat a passar tot el matí de dissabte amb un grup de desconeguts. Era tal la meva desesperació, que cap sacrifici no em semblava suficient si, a canvi, em retornava les capacitats, les idees i la trempera creativa. Si calia matinar el cap de setmana, es matinava.

Vaig arribar al Centre Cívic de l'Eixample on tindria lloc l'encontre, i vaig buscar l'aula. Vaig entrar tímidament i em vaig asseure en el lloc més envoltat de cadires buides. El grup era heterogeni, gent de totes les edats i totes les tipologies, homes i dones barrejats. Hi havia una noia hippy, una senyora gran, un noi pijo, un que semblava de l'Índia, tres noietes jovenetes, un ancià mig adormit... L'organitzador era un paio panxacontenta i simpàtic de mitjana edat que ens va donar la benvinguda i ens va explicar com aniria lla sessió: ens presentaríem un per un, i recomanaríem un llibre i que més tard llegiríem els relats. Quan em va tocar presentar-me, amb un fil de veu vaig dir el meu nom i vaig explicar que jo assistia en qualitat únicament d'espectador. Que recomanaria un llibre, sí, però que no llegiria res de res, que potser més endavant. Així m'estalviava haver de confessar la meva crisi davant d'una vintena de persones que no havia vist mai abans.

L'organitzador, molt amablement, em va dir que cap problema. Em vaig sentir molt alleujat.

Va ser una reunió molt agradable que va durar fins a la una. La gent escrivia bé. Aquell dia, la consigna havia estat desenvolupar un relat basant-se en un arcà major del tarot. Els contes resultants van ser tots d'una qualitat molt alta, i d'una originalitat fora mida.

Havia anat a espetegar al lloc correcte, em vaig dir, en el viatge en tren de tornada a casa.

Van anar passant les setmanes i, cada dues, em reunia amb el meu grup. Em feia sentir bé, per ser sincer. M'interessava, tot el que deien i el que escruien. Eren gent maca. Participava en la recomanació de llibres i malgrat que les consignes no presentaven una gran complexitat, i només m'hauria tocat escriure un full, el bloqueig continuava. No escrivia ni un borrall. La meva presència en aquell grup s'estava revelant, com m'havia temut en un principi, estèril.

"Fan obres al Centre Cívic" ens va comunicar l'organitzador un dia. A partir de la sessió següent, ens reunirem en un bar mentre durin els treballs, i tornarem aquesta, la nostra estimada sala un cop acabada la reforma.

No em va convèncer, la idea. En general, els llocs públics tenen mala acústica, hi sol haver gent que xerra fort, i a més, t'obliguen a consumir. Tot sigui per intentar recobrar el meu do, vaig pensar. Si cal anar a un bar, s'hi va.

Plovia. El bar on l'organitzador ens havia citat era enorme, lluminós, molt ben posat. En un racó hi havia un sofà antic flanquejat per dues tauletes modernistes esgavellades, segurament arreplegades d'un contenidor i restaurades una mica de qualsevol manera, pintades de colors vius. Als murs, grans quadres de coloraines, segurament d'artistes locals. A la paret, un revister de l'Ikea amb revistes internacionals d'interiorisme, moda i literatura. Un espai de sostres enormement alts que em va recordar vagament el de l'Amistat de Premià. Una musica de fons ressonava dins de l'espai, una mica massa forta, pel meu gust. Darrere la barra, un homenet

de mitjana edat, barbut, molt prim i amb cara de pomes agres feinejava amb gots i plats. Em va venir com basarda. Em vaig acostar per demanar-li on era el lavabo, i vaig observar que en el polo que vestia hi havia el seu nom brodat. John, hi deia. Em va indicar on eren els serveis amb un grunyit mentre em clavava una mirada que em va deixar completament desconcertat, com si en preguntar-li pel bany li hagués donat el disgust de la seva vida.

Després de procedir amb el pipí, en rentar-me les mans em vaig adonar que aquestes em tremolaven. En sortir dels serveis, vaig veure que alguns membres del grup havien arribat just aleshores i ja seien al voltant d'una taula allargassada. Em vaig asseure allà amb ells. La resta de taules del local estaven buides. No hi havia ningú més.

A mesura que van anar arribant tots, van anar prenent una cadira d'alguna de les taules buides i la van anar posant arran de la nostra taula, fins que aquesta va quedar completament envoltada de persones assegudes, disposades a intercanviar propostes de lectura i el fruit de la creativitat.

La sessió va començar. L'organitzador panxacontenta va voler donar-nos la benvinguda, però la música del local estava, segons vam admetre tots, força alta. Va alçar el braç, tot intentant que en John, que passejava nerviosament per darrere de la barra, li fes cas.

-Pots abaixar el volum de la música, si us plau? -li va preguntar, molt amablement.

L'encarregat no va fer cas, encaparrat, com estava, a assecar gots amb un drap de manera obsessiva. Un dels assistents es va aixecar aleshores, es va atansar a la barra i li va demanar el mateix, després de la qual cosa va retornar a la taula amb la cua entre cames. Va afirmar que en John l'havia engegat a la merda. Tots ens vam mirar. Quan el cambrer, amb cara de pomes agres, es va acostar a nosaltres amb la llibreta i un bolígraf a la mà amb la intenció de prendre nota, el nostre organitzador li va preguntar de nou, si no seria possible moderar el nivell acústic de l'aparell d'alta fidelitat -suposo que devia pensar que tal vegada no ens havia entès-, i aleshores ell va respondre, molt enfadat, amb notable accent anglòfon:

-No, no abaixaré la música. Aquest és el meu local i la música es posa al volum que a mi em surt dels collons.

Es va fer el silenci. Fins i tot la música, que ens havia martellejat fins al moment, es va aturar de cop, en una pausa entre cançó i cançó.

-Què prendran, els senyors? Perquè deuen voler prendre alguna cosa, no, ses senyories? Perquè venir divuit persones de cop sense avisar i sense haver reservat taula els semblarà una bestiesa, a vostès, oi? Però comprendran que a mi, vostès m'han rebentat el dia.

Li tremolava el pols, i mostrava una expressió entre el vòmit i un somriure.

Vam mirar al nostre voltant. No hi havia ningú més en aquell bar; només nosaltres. Teníem la intenció de demanar una aigua, un cacaolat... Algun cafè, a tot estirar. Algun te. Multiplicat per divuit. No calia que cuinés, no era necessari fer cap altre esforç que obrir algunes ampolletes, fer alguns cafès i infusions i portar-les amb un vas o amb una tassa. I abaixar un pelet la música.

En aquestes, una de les noies, que s'havia ficat en el lavabo feia uns minuts i que no havia presenciat la desconsideració amb què estàvem sent tractats, va aparèixer amb un somriure, tot dient-li a en John que s'havia acabat el rotlle de paper de vàter. El responsable del bar li va clavar uns ulls de foc que gairebé la van obrir en canal. El somriure de la noia li va quedar glaçat a la cara, i sense afegir cap paraula, es va esmunyir en el seient, mirant al terra, espantada. El cambrer va esbufegar i ens va demanar què volíem. Amb un fil de veu, cadascú de nosaltres va demanar la beguda.

Mentre en John va ser darrere la barra, preparant la comanda entre renecs i blasfèmies, cap de nosaltres no va poder articular paraula. Quan al cap d'una estona que es va fer eterna van arribar les begudes, ens les vam beure d'un parell de glops i, un rere l'altre, ens vam anar aixecant per pagar la nostra consumició amb la intenció de sortir d'allà cames ajudeu-me. En John, vermell d'ira, va anar cobrant una per una les begudes, entre males paraules i retrets per la poca disponibilitat que vam de mostrar de donar-li moneda petita.

-A sobre em deixareu sense canvi per tot el dia -vaig sentir que deia-, i ni una trista propina, m'heu deixat.

Va ser horrorós. De camí cap a casa, pres d'un lògic desconcert, vaig aprofitar l'estona al tren per entrar a internet a esbrinar dades del bar: volia contactar els seus amos per posar una reclamació escrita. Sens dubte, els propietaris de l'establiment havien d'estar al corrent que l'encarregat foragitava els clients amb una mala educació superlativa i els seus caps n'havien d'estar al corrent. Un home així no podia estar al capdavant d'un negoci a on el bon tracte i l'amabilitat són elements fonamentals. Un home que menysprea i maltracta la clientela ha de ser amonestat o, fins i tot, si tant m'apures, acomiadat de manera fulminant.

Vaig entrar al facebook del bar i vaig explicar, en una entrada pública, la nostra desagradable experiència. A l'instant, algú em va respondre quelcom semblant a: *habéis sido unos niños malcriados, Os presentáis sin reservar, me movéis todas las sillas, me exigís que quite la música, os termináis el papel higiénico de los lavabos y tres de vosotros os piráis sin pagar. No volváis más, os prohibiré la entrada nada más veros.*

Vaig quedar de pedra. Vaig entrar al web oficial de l'establiment per buscar-hi una adreça de contacte. M'havia de comunicar amb els amos d'una manera més confidencial, més discreta. Vaig quedar mort quan vaig veure que l'amo del local, era ell mateix.

John, es deia. John O'Brian. Irlandès. Havia viscut molts anys a Amèrica del Sud i s'havia acabat establint a Barcelona perquè s'havia enamorat de la ciutat, deia el text de presentació. No m'ho podia creure. Vaig buscar opinions dels usuaris en el web de Tripadvisor. Era ple d'opinions esgarrifoses que coincidien amb la meua. *Un sitio bonito pero el trato, muy mal,* deia un. *Local original i bien situado, las minihamburguesas, geniales. El trato, nefasto,* afirmava un altre. *El peor sitio de Barcelona si lo que quieres es tomar algo relajadamente: John es capaz de estropearte el día solo mirarte.*

Impressionant.

Però el pitjor no era això. El pitjor eren les respostes que el tal John s'havia esmerçat a redactar. Eren llargues, suculentes, plenes de detalls escabrosos. *Fuisteis unos maleducados, deia, no parasteis de gritar en todo el rato y, encima, os marchásteis sin pagar.* A la qual cosa el client al·ludit havia replicat que era mentida, que havien estat la mar de tranquils i havien pagat religiosament. D'altres respostes del tal John eren del mateix estil: *nunca había tenido clientes tan horribles como vosotros, me rompisteis varias sillas, os tuve que dar mesa aun cuando no habíais reservado, os quejasteis de que el lomo estaba crudo y me disteis por saco desde vuestra llegada hasta que os fuisteis, Y encima disteis un portazo al salir. Sois lo peor.*

Fascinant. La capacitat d'inventiva del tal John era un veritable pou sense fons. A on qualsevol hi hauria vist un gest amable, ell hi veia una agressió. A on hi havia simpatia, ell hi veia antipatia. Era una màquina de traduir la realitat cap al seu costat més fosc, de convertir qualsevol cosa en una tragèdia.

Vaig arribar a casa, extenuat. Com era possible que aquell ésser rabiós estigués al capdavant d'un negoci com aquell? No tenia sentit. Qui era, aquell home estrany? Per què actuava d'aquella manera? Què li passava? Volia destruir la seva empresa, amb aquella manera d'actuar? Com pretenia fer diners, si no sabia tractar les persones més que amb una ira desmesurada? Vaig sentir compassió d'aquell home. Me'l vaig imaginar petit, sol, abandonat en un carrer de Dublín, vestit amb parracs, mort de fred. Potser era fill d'una prostituta. Potser havia estat abandonat en néixer. Potser la seva mare no se'l va estimar mai, potser ningú no el va abraçar. Tal vegada va passar la infantesa en un hospici envoltat de monges dolentes que el pegaven i el vexaven.

La imaginació em va començar a volar, i de sobte, aquella tarda de dissabte en què els núvols ja escampaven i la pluja matinal ja només era un record, vaig notar com em curava.

Vaig obrir l'ordinador, i la vida del tal John va brollar de la meva ment, com el raig generós d'una font en temps de desglaç.

I la novel·la que vaig escriure en un parell de mesos i que va ser el meu major èxit de vendes, començava amb aquestes cinc línies de sota:

"En Juanito va néixer de natges. La llevadora va fer mans i mànigues perquè la mare no patís, però tot l'esforç va ser inútil. Aquella jove que s'havia posat de part en el bar del prostíbul on treballava va parir entre grans dolors durant dos dies inacabables, i el naixement del seu bastard en aquell hospital de mala mort la va deixar més morta que viva. Després, només va ser bona per odiar l'infant amb totes les seves forces i va passar de la idea de donar-lo en adopció a la de malvendre-se'l a una xarxa de tràfic de nadons."

L'edició electrònica d'aquest llibre ha estat portada a terme per la
Biblioteca Martí Rosselló el mes de maig de 2020

* * *

